

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobkyně:

T. L. N, narozené dne X,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika,
zamýšleným pobytem v ČR X,

zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Moravské náměstí 754/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému:

Ministerstvo zahraničních věcí ČR,
sídlem Hradčanské náměstí 182/5, 118 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2025, č. j. 301323-2/2025-MZV/VO,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala žádost o nové posouzení důvodů pro udělení krátkodobého víza ve smyslu § 180e odst. 2 zákona o pobytu cizinců poté, co jí Velvyslanectví ČR v Hanoji (dále

jen „ZÚ Hanoj“) zamítlo žádost č. HANO 2024 12 20 0003, o krátkodobé vízum prostřednictvím jednotného formuláře dne 16. 1. 2025. Žalovaný žádost zamítl napadeným rozhodnutím označeným v záhlaví s tím, že formulář ZÚ Hanoj o zamítnutí je v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně má za to, že v řízení bylo prokázáno, že se s manželem seznámila prostřednictvím své sestry, manželství bylo uzavřeno po krátké známosti, u obou manželů jde o druhý sňatek, žalobkyně má dvě nezletilé děti z prvního svazku, které ji budou do ČR následovat, manžel rodinu navštívil ve Vietnamu celkem třikrát, sňatek byl registrován na úřadě, svatební oslava byla menší, protože rodina manžela vztahu nepřeje, manžel zajišťoval dětem žalobkyně v ČR přijetí do školy, společné bydlení bude mít rodina prozatím u sestry žalobkyně, a manželé mají společné pracovní plány do budoucnosti v nehtovém studiu. Vše výše uvedené bylo ověřeno. V žalobě se pak postupně vyjádřila k několika závěrům žalovaného ohledně hodnocení skutkového stavu a provedených důkazů, které označila za nezákonné, nesprávné a zaujaté.
3. Žalobkyně předně namítla, že rozhodnutí žalovaného je založeno na domněnkách, které zpochybňují funkčnost manželství žalobkyně. Žalovaný považoval manželství za účelové a podvodné nesprávně, manžel navštívil rodinu ve Vietnamu i potřetí a žil s žalobkyní a jejími dětmi necelý měsíc (od 7. 1. 2025 do 3. 2. 2025) ve společné domácnosti, což bylo doloženo fotografiemi. Stejně tak je nesprávný a zaujatý závěr o účelovosti manželova pobytu ve Vietnamu, neboť pokud by to byla pravda, manžel žalobkyně by přece neměl důvod žalobkyni ve vlasti navštívit i poté, co žalobkyně již svou žádost o vízum podala. V době, kdy žalobkyni navštívil, nemohli očekávat, že žádost bude zamítnuta, naopak měli za to, že jí bude vyhověno. Taktéž nesouhlasila s tím, aby žalovaný jakékoliv jednání žalobkyně a jejího manžela označil za účelové bez bližšího vysvětlení pouze s odkazem na provedené pohovory, žalovaný je povinen hodnotit všechny důkazy jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti.
4. Popřela též, že by tvrzení ohledně iniciativy k uzavření sňatku byla vágní. Je běžné, že ohledně obdobných událostí si každý z partnerů vybaví jiné detaily nebo vnímá určité události odlišně. Podstatné je, že mezi tvrzeními žalobkyně a jejího manžela není žádný zásadní nesoulad. Úvahu žalovaného o domlouvání sňatku sestrou žalobkyně jsou nepodložené a zaujaté. Dále uvedla, že soukromá konverzace na sociálních sítích je takového charakteru, že je manželům nepříjemné ji zpřístupňovat třetím osobám. Není pravda, že by obsah jejich konverzace odmítli poskytnout zcela, žádali pouze upřesnit její témata, aby nemuseli zpřístupňovat celou svou komunikaci a vyhnuli se tak přílišnému zásahu do soukromí. Žalovaný tuto skutečnost proto nemohl přičíst žalobkyni k tíži.
5. Žalobkyně též namítla, že žalovaný v rozhodnutí opomenul třetí návštěvu manžela ve Vietnamu ve dnech 7. 1. 2025 až 3. 2. 2025. Skutečnost, že neproběhly zasnuby, neprokazuje účelovost manželství. V případě, že jde o druhou svatbu, zasnuby se běžně nekonají, a lze tím vysvětlit i neúčast sester žalobkyně na svatbě, žijících v ČR. Z předložených fotografií vyplynulo, že trvaly dva dny, na dvou různých místech a zúčastnili se jí desítky lidí. byla tedy menší, než by tomu bylo v případě prvního sňatku, kde je hostů stovky nebo přes tisíce, a v tomto smyslu se o rozsahu svatebních oslav vyjádřil i manžel žalobkyně, pokud použil přirovnání spíše k večírku. Proto žalobkyně nerozumí, jak tímto způsobem její manžel dle žalovaného popřel tvrzený rozsah a význam oslav.

6. Žalobkyně dále připustila, že skutečně nesdíleli domácnost *delší* dobu, společně však žili vždy, když byl její manžel na návštěvě ve Vietnamu, což plyne z doložených fotografií. Jen proto, že si s manželem při jeho návštěvách dělali společné výlety, nelze dospět k závěru, že spolu nesdíleli společnou domácnost. Dále, pokud žalovaný nezpochybnil jejich společné aktivity (vaření, nakupování, vodění dětí do školy), nemůže jeho závěr o účelovosti manželství odpovídat skutečnému stavu věci, naopak, tyto aktivity ho vyvracejí. Žalobkyně se též vyjádřila k údajným rozporům při pohovorech ohledně výdělku jejího manžela. Pokud manžel žalobkyně začal podnikat těsně před prvním pohovorem, je jen přirozené, že se spolu bavili i o očekávatelném příjmu, to nijak neprokazuje, že se na odpovědích domlouvali.
7. Žalobkyně se též neztotožnila s hodnocením pohovoru jejího manžela; žalovaný jí totiž klade k tíži, že odpovídal na otázky ihned, bez rozmyšlení, a nebyl nervózní. Žalobkyni však není zřejmé, jak by se měl jinak manžel při pohovoru chovat. Choval-li by se přesně opačně a byl-li by nervózní, žalovaný by mohl učinit stejný závěr, tj. z hlediska žalovaného by to bylo vždy „špatně“. Namítla také nepodloženost závěrů žalovaného o tom, že manželé nemají jasné plány bydlení. Poukázala na své odpovědi k otázkám 33 a 34 a manželovy odpovědi k otázkám 27 a 28, z nichž jednoznačně vyplynulo, že v třípokojovém bytě sestry žalobkyně budou bydlet jen dočasně, než si najdou vlastní bydlení, navíc po dobu prvních 4 měsíců budou mít k dispozici i pokoj dětí její sestry, neboť budou ve Vietnamu. Rozpor ohledně odpovědi na délku pobytu dětí sestry mimo ČR je přitom zcela nepodstatný.
8. Pokud žalovaný uvedl, že nelze vyloučit, že motivací manžela žalobkyně uzavřít sňatek bylo získání výhodnějšího ekonomického postavení (změna zaměstnání prakticky ihned po započetí příprav svatby, změna bydliště u sestry žalobkyně), je potřeba mu připomenout, že má rozhodovat na základě řádně zjištěného skutkového stavu, nikoliv na základě domněnky („nelze vyloučit“). Citová vazba mezi manželi je zjevná z obsahu pohovorů a z přiložených fotografií, jinak by spolu nejezdili na výlety, neslavili svátky apod.
9. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o závěry žalovaného, že manželé nemluvili o rozvoji rodinného života, kdy následně posoudil jejich tvrzení, že chtějí mít děti má čistě deklaratorní povahu a je nezávazné. Tyto úvahy jsou nelogické a protichůdné. Přitom je zjevné, že plány do budoucna mají, k čemuž odkázala na odpovědi manžela na otázky 74 a 75. Plány do budoucna přitom nemohou být jiné, než deklaratorní a nezávazné. Skutečná budoucnost se může odvíjet jiným způsobem nezávisle na přání manželů.
10. Dále žalobkyně namítla, že správní orgány byly vůči ní zjevně zaujaté a neobjektivní, což ilustruje na třech pasážích z napadeného rozhodnutí. Z těchto pasáží jako celku je zřejmé, že ať by žalobkyně s manželem učinili cokoli, rozhodnutí žalovaného by bylo vždy negativní. K tomu dodala, že úvahy o hodnocení společných fotografií jsou nesrozumitelné. Žalovaná z obsahu pohovoru vytrhuje pouze ty pasáže, které se zdánlivě liší, kdy tyto odlišnosti jsou nepodstatné, anebo jejich obsah zkresluje, skutečnosti svědčících ve prospěch manželství bagatelizuje, nebo bezdůvodně označuje za nevěrohodné, pochybné, či účelové.
11. Žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh správního řízení a skutková zjištění v něm učiněná. Poznatky zjištěné v řízení vedly ZÚ Hanoj k zahájení podrobnějšího šetření.

Žalobkyně byla vyznána k předložení důkazů, že manželství účelově uzavřeno nebylo. Má nicméně za to, že manželství skutečně vzniklo za jediným účelem, tedy právem požívat volného pohybu a pobytu jako rodinná příslušnice občana EU. To, že manžel cestoval do Vietnamu za účelem uzavření sňatku, je sice domněnka, ale velmi pravděpodobná. Žalovaný ani ZÚ Hanoj nepostupovali zaujatě, jelikož daly žalobkyni a manželovi dostatečný prostor vše vysvětlit. Z přímo použitelných právních předpisů EU plyne zastupitelským úřadům oprávnění zjišťovat, zda nebylo manželství uzavřeno účelově s cílem získat právo na volný pohyb a související výhody. Směrodatné je v tomto ohledu sdělení Evropské komise č. C/2023/1392 a na něj navázané sdělení (COM)2014 604, které definuje účelové sňatky a specifické zásady dokazování této skutečnosti.

13. Posuzování účelovosti sňatku je z principu těžší, jelikož vnitrostátní orgány nemají možnost pozorovat chování páru. Důležitým prostředkem tedy jsou paralelní pohovory a dotazníky. Ty jsou však natolik standardizované, že se lze na ně připravit. Využívají se proto tzv. indikativní kritéria, dokazuje se nepřímou. Přezkum podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců je omezen na soulad důvodů pro neudělení víza s důvody uvedenými v unijních předpisech, resp. § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Z tzv. pozitivních indikativních kritérií jich nebylo splněno hned několik. Uvedené údaje nejsou konzistentní, tudíž ani věrohodné, nelze například dovodit, že manžel vodil děti pravidelně do školy. Poznávání potenciálních partnerů prostřednictvím příbuzných může být v jiných kulturách běžné, podstata věci však souvisí s motivací k uzavření sňatku. Manželé se mohou rozhodnout, jaké důkazy o společném soužití zastupitelskému úřadu předloží a v jakém rozsahu. Dotaz žalobkyně na témata společné konverzace, kterou chtěli správní orgány posuzovat, byl v tomto směru nadbytečný. Ze vzorku lze usoudit na autenticitu vztahu, stejně tak je třeba přihlídnout k tomu, že žádná komunikace předložena nebyla.
14. Nelze namítat, že žalovaný opominul třetí manželovu návštěvu. ZÚ Hanoj o ní nemohl vědět, neboť se udála až po skončení řízení před ním, a žalovaný k ní podle § 180e odst. 3 přihlídnout nemůže. Nelze navíc vyloučit, že nejde o účelové jednání. Důkazy ohledně svatby byly doloženy až 26. 2. 2025 a nemohly tak být posouzeny ani v rámci autoremedury. Tvzení ohledně průběhu sňatečného obřadu a oslav se rozcházejí. Pár nemá v ČR jasný společný plán, kde bude rodina bydlet. Manžel žalobkyně své původní bydliště opustil a přihlásil se k trvalému pobytu u sestry žalobkyně, navržený byt 3 + 1 o výměře 70 m² je pro dvě rodiny nevhodný. Manžel žalobkyně je navíc ve složité sociální a finanční situaci, nemá žádné úspory a majetek, což bylo též v průběhu řízení na ZÚ Hanoj tvrzeno. Tento muž navíc opustil své původní bydliště i živnost v souvislosti s uzavřením manželství. Pracovní plány jsou rovněž nejasné.
15. Manželství zcela zjevně nebylo skutečně naplňováno, převážily okolnosti, z nichž lze dovodit, že jde o účelový svazek. Shromážděné důkazy tvoří logický řetězec skutkových okolností, které nevzbuzují pochybnosti o rozhodnutí ZÚ Hanoj a žalovaného. Tvzení žalobkyně jsou v tomto ohledu naproti tomu nekonzistentní, nepřesná a zavádějící.
16. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

17. Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného zaslala soudu repliku dne 11. 7. 2025, v níž uvedla, že jí stále není zřejmé, z jakého důvodu se vylučuje vedení společné domácnosti se společně trávenou dovolenou. Z opatrnosti proto znovu uvedla, že v době pobytu manžela

ve Vietnamu sdíleli i s dětmi společnou domácnost v domě jejich rodičů, a kromě toho podnikli i výlety, což je zjevné z přiložených fotografií.

18. Ohledně fotografií ze začátku roku 2025 uvedla, že manžel do Vietnamu přicestoval počátkem roku 2025 na oslavu lunárního nového roku, což je tradičně doba, kterou mají rodiny trávit společně. V uvedené době nešlo předpokládat, že bude žádost zamítnuta. Pokud by byly fotografie vytvořeny cíleně, jak tvrdí žalovaný, byly by předloženy již ZÚ Hanoj, který rozhodoval v prvním stupni, nikoliv až v řízení o opravném prostředku.
19. K okolnostem sňatku uvedla, že průběh oslav byl ovlivněn zejména tím, že jde o druhé manželství v případě obou manželů, kdy jedna z rodin navíc s tímto vztahem nesouhlasí. Za jednoznačně prokázané považuje, že svatba trvala dva dny, což plyne z přiložených fotografií – oslavy probíhají na dvou místech za účasti různých osob a oba novomanželé jsou na těchto oslavách různě oblečení. Žalovaný i přesto klade důraz na vyjádření manžela, že oslavy byly pojaty spíše jako večírek. Dodala, že vyjádření žalovaného působí jako celek zaujatě.
20. Výše uvedené fotografie z poslední návštěvy na začátku roku 2025 přiložila i k tomuto vyjádření, a jsou založeny na č. l. 41-47 soudního spisu.

V. Obsah správního spisu

21. Z předloženého správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti.
22. Žalobkyně podala žádost o tzv. schengenské vízum rodinného příslušníka občana EU, prostřednictvím standardizovaného formuláře dne 2. 12. 2024 k ZÚ Hanoj, kde jako státního občana ČR uvedla svého manžela, pana N. M. M., narozeného dne X. Hlavní zemí pobytu měla být Česká republika, přes niž měla na území EU i vstoupit. Žádala o vízum pro opakovaný vstup, s platností od 15. 12. 2024 do 10. 3. 2025. K žádosti přiložila fotokopii svého cestovního pasu, občanského průkazu jejího manžela a dva oddací listy, jeden vydaný dne 23. 7. 2024 Zvláštní matrikou ČR pro cizince – Úřad městské části Brno-střed, a druhý vydaný vietnamskými orgány dne 16. 5. 2024, a prohlášení manžela, podle něž jej budou na území ČR žalobkyně a její děti následovat, k čemuž byl také doložen souhlas druhého z rodičů žalobkyniných dětí. Dne 2. 12. 2024 byl se žalobkyní proveden krátký pohovor za účelem zjištění, zda bude potřeba bližšího šetření ve smyslu čl. 23 odst. 2 vízového kodexu, na její žádost v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka. Při něm uvedla, že o vízum žádá poprvé. Její starší sestra je v ČR a zná jejího manžela, seznámila je spolu. Začali spolu komunikovat dne 14. 2. 2024 přes sociální sítě, osobně se setkali až dne 7. 5. 2024 ve Vietnamu. Před svatbou se potkali dvakrát, v období od 7. 6. 2024 (*pozn. soudu jde o zjevnou písařskou chybu, správně od 7. 5. 2024*) do 29. 5. 2024 a po druhé od 24. 8. 2024 do 15. 9. 2024. zůstávali u žalobkyně doma, bydlí se svými rodiči. O ruku ji manžel požádal v dubnu 2024 on-line. Žádost podala za účelem návštěvy manžela. Manžel opustil svou dosavadní práci ve večerce, učí se „dělat nehty“, aby mohl pracovat ve studiu své švagrové. Žalobkyně sama je nyní v domácnosti. Z prvního manželství má dvě děti. V ČR plánuje žít trvale, bude žádat o pobytové oprávnění. Sdíleli společnou domácnost, manžel pobýval u ní doma. Jiné plány do budoucna nemají. Ke své žádosti doložila prostřednictvím svého právního zástupce několik fotografií s manželem z uvedených pobytů. Jelikož z tohoto pohovoru vyplynulo, že se manželé setkali jen dvakrát v životě a jen na krátkou dobu, a dále nejasné plány žalobkyně do budoucna, zahájil ZÚ Hanoj podrobné šetření.

23. S manželi byli proto následně provedeny paralelní pohovory dne 19. 12. 2024. Manžel žalobkyně v rámci tohoto pohovoru uvedl, že manželku poznal okolo lunárního nového roku v roce 2024 (6. 2. 2024), v polovině března si řekli, že budou spolu a ona se nechá rozvést. Osobně se setkali v květnu 2024, společně byli na jídle. Oba pobyty trvaly vždy tři týdny. Celou dobu pobytu žil s žalobkyní v domě jejích rodičů. Ona vařila, on uklízel, myl nádobí, občas vyzvedl děti ze školy. Byl ženatý jednou, stejně jako jeho současná žena. Momentálně bydlí se starší sestrou manželky a jejím mužem v Praze, tito lidé souhlasí s jejím příjezdem. Žalobkyně a děti plánují zůstat v ČR nastálo, též podaly žádost o vízum. Pomalu se začínají učit česky. Žalobkyně má v ČR tři sestry, zná se s nimi dobře, s nejstarší z nich je domluvený na práci pro manželku a sebe v nehtovém studiu. Zamýšlený byt má asi 70 m², dispozice 3 + 1, sestry žalobkyně odcestují do Vietnamu, bude pokoj i pro děti. Časem si najdou vlastní bydlení. Registrace sňatku proběhla dne 16. 5. 2024, svatba byla 23. a 24. 5. 2024 na dvoře domu rodičů žalobkyně, celkem asi 90 lidí, byla to spíše oslava a oznámení sňatku. Na svatbě nebyl žádný příbuzný z jeho strany, rodina se vztahem nesouhlasí. Manželé jsou spolu v kontaktu každý den. Nejčastěji se baví o běžném životě. Manželka neumí česky, vypomáhá v obchodě rodičů. Žalobce pracoval ve večerce, nyní pracuje ve výše popsaném nehtovém studiu. Neví, že by měla žalobkyně dluhy. Žádné úspory si do ČR nepoveze. On sám významnější majetek nemá. Společný bankovní účet neotevřeli. Dále popsal určité charakterové rysy, vzhled a zvyky manželky a své. Spojuje je záliba ve zpěvu a sledování filmů. Společně jsou většinou doma nebo chodí nakupovat, času je málo. Dětem chtějí zajistit školu, budou pracovat v provozovně sestry žalobkyně. Plánují též společné děti.
24. Z paralelního pohovoru se žalobkyní vyplynulo, že komunikovat začali dne 14. 2. 2024, dne 11. 3. 2024 jí manžel vyznal lásku. Na uzavření sňatku se dohodli ještě před jeho příjezdem. Ve Vietnamu pobýval od 7. 5. 2024 do 29. 5. 2024 a poté od 24. 8. 2024 do 15. 9. 2024. tvořili společnou domácnost v domě, kde bydlí s rodiči, má svůj vlastní pokoj. Pomáhal při vaření jídla, občas doprovodil děti do školy. Společně kupovali jídlo. Nemají společný bankovní účet. Manžel se přistěhoval k sestře žalobkyně v ČR, která tam bydlí se svou rodinou (manželem a jejich dvěma dětmi). Děti žalobkyně neumí česky, počítají se školní docházkou v ČR, tyto záležitosti vyřizuje manžel. V ČR má tři sestry, její muž se s nimi zná. Společně budou nejprve bydlet v bytě sestry, kde nyní přebývá manžel žalobkyně, nové bydlení si najdou. O ruku ji manžel prakticky nepožádal, vyznal jí lásku on-line. Svatební hostina trvala dva dny, 23. a 24. 5. 2024, bylo na ní asi 90 hostů. Z ČR nikdo nepřicestoval, rodina manžela se vztahem nesouhlasí. Sestry žalobkyně žijící v ČR nepřijely. Jsou spolu v kontaktu i na dálku, nejčastěji se baví o běžném životě. Manžel pracuje u nejstarší sestry v nehtovém studiu. Žalobkyně tam chce pracovat rovněž. Česky ještě neumí, bude se učit při příjezdu. Chce v průběhu pobytu požádat o pobytové oprávnění. Významnější majetek manželé nevlastní. Dále popsala určité charakterové rysy, vzhled a zvyky manžela a své.
25. ZÚ Hanoj žádost žalobkyně o udělení víza rodinnému příslušníkovi EU dne 16. 1. 2025 zamítl rozhodnutím na standardizovaném formuláři (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), z důvodu, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území ČR. V odůvodnění uvedl, že pro vyloučení možnosti zneužití práv Společenství byl s žalobkyní a jejím manželem proveden paralelní pohovor a zkoumána kritéria indikující, že jde o účelový sňatek. Poukázal na určité rozpory ve výpovědích, fakt, že nebyla doložena soukromá komunikace páru, což neumožňuje zastupitelskému úřadu ověřit okolnosti seznámení. Manželé nesdílí domácnost, nemají společný bankovní účet ani žádný majetek. Manželství bylo uzavřeno krátce před podáním žádosti o vízum, pár nemá

žádné konkrétní představy o budoucnosti, nejde o hluboký partnerský vztah. Z výpovědi žalobkyně navíc plyne, že pravým účelem cesty je získání zaměstnání. Ona sama by bez problémů jinak pobytové oprávnění v ČR patrně nezískala.

26. Dne 3. 2. 2025 podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, které doplnila k výzvě žalovaného dne 11. 2. 2025. Dne 26. 2. 2025 zaslala žalovanému přípis (viz položka 30 správního spisu žalovaného) s tím, že v návaznosti na své doplnění žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza dokládá fotografie z obou dnů svatebních oslav. Po projednání v poradní komisi žalovaný vydal dne 8. 4. 2025 rozhodnutí, podle kterého je prvostupňové rozhodnutí v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že vycházel z vízového kodexu a příručky týkající se účelových manželství. V postupu ZÚ Hanoj neshledal pochybení. Žádost se sice posuzuje individuálně, nicméně je třeba ji v případě podezření zkoumat optikou tzv. indikativních kritérií. Lze konstatovat, že ze seznamování přes příbuzné a následné rychlé uzavření sňatku je v obdobných případech *modus operandi* žadatelů o pobytové oprávnění pocházejících z Vietnamu. Z takových poznatků mohou členské státy obecně při hodnocení účelovosti manželství vycházet. Určitá kritéria svědčící pro účelovost uzavřeného sňatku jsou přitom naplněna. Žalobkyně by patrně nezískala bez vztahu k občanu EU pobytové oprávnění sama, vztah trval krátkou dobu, nebyl poskytnut obsah soukromé komunikace, sňatek neměl být silně oslavován (resp. zde se rozcházejí výpovědi žalobkyně a jejího manžela), pár nemá společné bydliště či domácnost po dlouhou dobu před sňatkem, manželé se osobně setkali až těsně před svatbou, výpovědi se neshodují v případě důležitých osobních informací, které o sobě skutečné páry jinak vědí. Absentují rovněž konkrétní společné plány do budoucna. Manželství neplní svou funkci a je účelové.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně jeho nařízení nepožadovala a žalovaný se k zaslané výzvě ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
28. Žaloba **není důvodná**.
29. Při posouzení dané věci soud vycházel z následujících ustanovení právních předpisů.
30. Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců [r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel.
31. Podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců [ž]ádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 musí obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.
32. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců [m]inisterstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie. Ministerstvo zahraničních věcí dále posuzuje soulad důvodů zrušení platnosti krátkodobého víza uděleného cizinci, který na území požívá příslušných výsad a imunit, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem

Evropské unie, a jde-li o rodinného příslušníka občana Evropské unie, s důvody uvedenými v § 20 odst. 5. V rámci nového posuzování souladu důvodů neudělení krátkodobého víza je Ministerstvo zahraničních věcí povinno vyžádat si závazné stanovisko policie v případech, kdy důvodem jeho nevydání bylo nesouhlasné stanovisko policie; policie vydá stanovisko bezodkladně.

33. Podle § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců [c]izinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
34. Podle čl. 35 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS [Úř. věst. L 158, 30.4.2004, pp. 77-123; zvl. vyd. 05/005 str. 46-61] [č]lenské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31.
35. Podle čl. 32 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) [Úř. věst. L 243, 15.9.2009, s. 1-58] (dále jen vízový kodex) [a]niž je dotčen čl. 25 odst. 1, žádost o udělení víza se zamítne, existují-li důvodné pochybnosti, pokud jde o pravost podpůrných dokladů předložených žadatelem nebo pokud jde o pravdivost jejich obsahu, o spolehlivost prohlášení učiněných žadatelem nebo pokud jde o jeho úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza, o které žádá.
36. Soud úvodem samotného přezkumu poznamenává, že žalobkyně ve svém podání vznesla velké množství dílčích námitek. V argumentaci lze nicméně vysledovat obecnější okruh výhrad směřující zejména k nepodloženému *hodnocení skutkového stavu* žalovaným, které zpochybňuje to, že manželství žalobkyně plní svou funkci a nebylo uzavřeno účelově. Má za to, že rozhodnutí je v tomto směru založené na domněnkách. Dále namítla nezohlednění třetí návštěvy manžela ve Vietnamu. Soud proto při přezkumu sledoval zejména tyto argumentační linie.

Soudy přitom nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19]. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33). Obdobně se vyjádřil též Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“
37. Otázkám účelovosti sňatku, předpokladům, z nichž musejí správní orgány při zjišťování této okolnosti vycházet, a podmínkám takového postupu se judikatura správních soudů

v minulosti věnovala. NSS v rozsudku ze dne 9. 12. 2015, čj. 4 Azs 228/2015-40, uvedl, že „[p]okud cizinec získá právní status manžela unijního občana a správnímu orgánu doloží vznik manželství, je na něj nutné pohlížet jako na rodinného příslušníka unijního občana, aniž by musel prokazovat pravost uzavřeného manželství. Teprve v případě, pokud se správnímu orgánu podaří na základě řádných skutkových zjištění jednoznačně prokázat, že výlučným účelem sňatku bylo získání výhodnějšího pobytového oprávnění a že manželé nemají a neměli v plánu vést společně manželský život, je možné uvažovat o účelovém manželství. Jinými slovy, důkazní břemeno ohledně doložení nabytého právního statusu leží na cizinci, za skutkové prokazování účelovosti manželství je plně odpovědný správní orgán. Rovněž zde má být přiměřeným způsobem respektována prastará právní zásada (jakkoli si Nejvyšší správní soud je vědom toho, že původ a vlastní smysl této zásady je mimo oblast veřejného práva), že rozhodováno má být in favorem matrimonii, tj. ve prospěch manželství.“

38. Přípustnost použití tzv. indikativních kritérií přesvědčivě shrnul NSS v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, čj. 7 Azs 326/2017-21, kdy uvedl, že „[p]řaxe, kdy za účelem jednotné interpretace a aplikace unijního práva správní orgány přihlížejí také k právně nezávazným aktům orgánů Evropské unie (tzv. soft-law), poskytujícím bližší interpretační rámec, není nijak výjimečná. Zvláště použití soft-law při posuzování účelovosti manželství Nejvyšší správní soud opakovaně podpořil (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40, ze dne 7. 11. 2013, č. j. 2 As 59/2013-33, anebo ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 Azs 355/2016-62). Skutečnost, že při interpretaci a aplikaci právních předpisů správní orgány k soft-law přihlíží, mu přitom nepropůjčuje právní závaznost, a to přestože může mít významný vliv na způsob aplikace obecně závazného právního předpisu správním orgánem. [...] Nejvyšší správní soud tedy již dříve odmítl slepé následování indikativních kritérií, a naopak požaduje, aby správní orgány posoudily všechny skutečnosti komplexně, přičemž v odůvodněných případech jim nic nebrání se od indikativních kritérií odchýlit a dospět navzdory jejich naplnění k závěru, že jde o manželství skutečné. [...] Zjištění, že jsou naplněna indikativní kritéria, má vést zastupitelský úřad k tomu, aby sám podnikl další kroky, které by jeho podezření potvrdily nebo vyvrátily. Zjištěné skutečnosti je třeba posuzovat v jejich souhrnu a důkladně zhodnotit také ty, které svědčí ve prospěch řádného úmyslu manželů. V opačném případě by bylo rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30).“
39. Je-li tedy manželství uzavřeno, platí vyvratitelná domněnka, že se tak nestalo za účelem obejití zákona o pobytu cizinců a získání víza (pobytového oprávnění). Důkazní břemeno v takové situaci nese správní orgán, nikoliv žadatel. Pro posuzování účelovosti uzavřeného manželství lze využít indikativní kritéria, ovšem zjištění jejich naplnění má vést správní orgán k tomu, aby se pro svůj závěr pokusil obstarat další podklady, které podezření potvrdí, nebo vyvrátí, a nespolehal se slepě pouze na takové ukazatele.
40. Zmíněná indikativní kritéria přehledně uvádí výše uvedená příručka pro účelové sňatky. Tato nebo jiná obdobná metodika byla v různých verzích opakovaně použita i při národní aplikaci příslušných norem soudy, přehledně je např. shrnuje rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2018, čj. 9 Azs 410/2017-96. Dalším vodítkem je prováděcí rozhodnutí Komise C (2020) 395 final, (bod 5.4), Sdělení Komise KOM(2009) 313 a sdělení Komise SWD(2014) 284 final. Sdělení Komise KOM(2009) 313 vycházelo ze systému tzv. pozitivních a negativních indikativních kritérií. Při naplnění jejich určitého počtu se přistupovalo k dalšímu šetření. Pozdější příručky pro odhalování účelových sňatků opustily tento pevný systém kladných a záporných indikátorů, nicméně podmínky a okolnosti manželského soužití, na něž se zaměřují, zůstávají podobné i v těchto dokumentech, které možné zneužití dovozují

s poukazem na určité rysy chování, které zneužívající páry vykazují daleko pravděpodobněji než skutečné páry, a to podle fází „životního cyklu“ účelových sňatků – zvláštní pozornost tedy orgány věnují svazku tehdy, pokud se pár před svatbou nezná, nežije ve společné domácnosti, což přetrvává i po příchodu do hostitelského státu EU, kde je posléze manželství rozvedeno [viz např. sdělení Komise SWD(2014) 284 final].

41. Již z úvodního pohovoru vyplynulo, že manželé se poznali přes sestru žalobkyně, a to on-line v únoru 2024, o ruku ji současný manžel požádal (res. slovy žalobkyně ji „vyznal lásku“) již v dubnu téhož roku toutéž cestou, a ještě, než se kdy osobně setkali. Sňatek byl před vietnamskými orgány uzavřen v květnu 2024 a žádost o vízum podána počátkem prosince. Nejen manželství, ale ani vztah tak netrval před podáním žádosti delší dobu, ani jeden rok. Manžel navštívil žalobkyni do vydání rozhodnutí ZÚ Hanoj ve Vietnamu dvakrát, vždy na tři týdny, poprvé v květnu 2024, posléze závěrem léta téhož roku. Manželé tedy spolu nikdy nežili v jedné domácnosti trvale. Manželé nemají společný bankovní účet či jiné závazky. Žalobkyně by si navíc mohla těžko obstarat pobytové oprávnění kdekoli v EU, nebýt jejího manžela, respektive tato procedura by pro ni byla výrazně složitější. Žalobkyně při úvodním pohovoru neznala finanční situaci svého chotě, „nikdy se na ni neptala“, podle informací sdělených při paralelních pohovorech se manželé nicméně shodli v částce výdělku obou z nich na korunu přesně. Totéž platí i v případě manžela, občana ČR, ve vztahu k žalobkyni. Oba manželé naopak sdílejí kulturní zázemí a hovoří stejným jazykem, nejsou tu důkazy o tom, že by se jeden z manželů dopustil obdobného jednání v minulosti.
42. Ve vztahu k indikátorům účelovosti lze proto z přednesených skutečností, sdělených žalobkyní a jejím manželem, učinit následující závěry. Sňatek sice nebyl uzavřen přímo na prvním setkání, nicméně k němu došlo po několikátýdenní známosti na internetu při první návštěvě manžela ve Vietnamu, zcela zjevně ve velmi krátké době a za okolností, které i s přihlédnutím k možným kulturním odlišnostem (např. seznámení přes příbuzné) nelze považovat za standardní. Manželé o sobě navzájem neznali údaje, jejichž znalost je v soužití tohoto typu jinak běžná (i když v případě paralelních pohovorů se používají typizované otázky, a na odpovědích se tedy lze dopředu domluvit). Absentují i konkrétnější plány do budoucna, kromě toho, že žalobkyně chce po svém příjezdu požádat o jiný druh pobytového oprávnění, který jí zajistí možnost v ČR pracovat a neplánuje se tak do Vietnamu v dohledné době vrátit.
43. Určité indikátory směřující k závěru, že bylo manželství uzavřeno s cílem obejít zákon o pobytu cizinců, tu jsou tedy přítomny. Postup ZÚ Hanoj i posléze žalovaného byl v tomto ohledu správný. Podle předestřené judikatury se však nelze spokojit pouze s tím, že tu existují určité náznaky účelového jednání snoubenců, je třeba podniknout další kroky, které uvedené podezření potvrdí či vyvrátí.
44. Takové opatření skutečně ZÚ Hanoj v prvním stupni učinil. Jde zejména o již zmíněné paralelní pohovory manželů, kdy oba ve stejný den odpovídali příslušným orgánům na obdobné otázky týkající se druhého partnera, společného soužití a plánů do budoucna. Taktéž byla žalobkyně vyzvána k předložení podpůrných dokumentů, zejména společných fotografií, obsahu on-line komunikace a dokladů o zajištění ubytování a zpáteční cesty. K tomu žalobkyně poskytla společné fotografie ze dvou prvních návštěv manžela ve Vietnamu, nicméně další požadované dokumenty neposkytla a ve vztahu k vyžádané písemné komunikaci se dotázala, k jakým tématům se má komunikace vztahovat, neboť kompletní komunikaci z důvodů citlivého obsahu zveřejnit odmítla. V přípisu ze dne

17. 12. 2024 ZÚ Hanoj žalobkyni upozornil, že předložení dokumentů sice podmínkou není, nicméně jejich nedoložení může být žalobkyni k tíži.

45. Správní orgán rozhodující v prvním stupni se tedy pokusil si opatřit podklady, které by jeho podezření potvrdily nebo vyvrátily. Jejich neposkytnutí jde skutečně pouze na vrub žalobkyně – požádala-li o vízum rodinného příslušníka EU, bylo na ní, aby v případě pochybností správního orgánu svá tvrzení o jejím vztahu jakožto žadatelka o vízum, doložila. Je též vhodné připomenout, že samotné dokazování na zastupitelských úřadech ČR v zahraničí podléhá omezením vyplývajícím z mezinárodního práva, zejména z čl. 5 písm. j) a m) Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích a též čl. 42 a 51 bilaterální konzulární úmluvy mezi ČR a Vietnamskou socialistickou republikou. Soulad s právem přijímajícího státu zdůrazňuje též ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě. Zastupitelský úřad tak má postavení správního orgánu *sui generis*, který vykonává konzulární funkce, a v zásadě omezené možnosti opatřovat si podklady pro své rozhodnutí jinak než v součinnosti s žadatelem o vízum.
46. V této souvislosti soud rovněž uvádí, že smyslem paralelních pohovorů není „nachytat“ žadatele o vízum na tom, že nezná určité jednotlivé informace o svém partnerovi (a naopak) – šetření je v tomto směru silně standardizované, pokládají se typizované otázky a na odpovědích na ně se lze předem domluvit (rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, čj. 2 Azs 355/2016-62). Účelovost je tak třeba dovozovat právě z indikativních kritérií a dalších opatřených podkladů, případně z odmítnutí poskytnutí součinnosti. Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2020, čj. 44 A 65/2019-19, na nějž se ve svém vyjádření odvolává i žalovaný, a podle nějž *„účelovost není možné již z povahy věci prokázat, i kdyby nějaké dokazování probíhalo. Účelovost tvrzení v konkrétním případě může toliko vyplývat z určitého souhrnu skutkových okolností, které při použití pravidel logiky a pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že se věci patrně mají jinak, než jak se navenek jeví.“* Tímto způsobem postupoval též žalovaný.
47. Soud v návaznosti na výše uvedené konstatuje, že nemá naprosto žádné pochybnosti o správnosti a zákonnosti postupu správních orgánů ve správním řízení, ani o jejich závěru, že manželství bylo uzavřeno pouze s cílem získat v ČR, potažmo EU pobytové oprávnění pro žalobkyni (a její nezletilé děti). Jak bylo již uvedeno na základě prokázaného skutkového stavu výše, žalobkyně uzavřela manželství s občanem ČR již po 3,5měsíční on-line známosti a cca. po dalších 6 měsících trvání manželství podala ona a její nezletilé děti žádost o předmětné vízum. Již tyto skutečnosti vzbuzují pochybnosti o skutečném úmyslu manželů spolu žít v manželství. Správní orgány proto správně zahájily bližší šetření okolností týkajících se manželství žalobkyně. Na jedné straně žalobkyně s jejím manželem v pohovorech uváděli, že nechtěli dělat velké svatební oslavy, neboť u obou šlo o druhé manželství a rodina manžela se sňatkem nesouhlasila. To vytváří dojem, že okázalé oslavy s ohledem na své předchozí nevydařené vztahy nepovažovali za podstatné a přistupovali k věci spíše opatrně. Na straně druhé však žalobkyně neváhala ve velmi krátké době poté, co se znovu vdala, požádat o pobytové oprávnění v ČR jak pro sebe, tak pro své nezletilé děti, což by v případě vyhovění žádostem představovalo velmi významnou změnu v jejich osobním i rodinném životě (změna kultury a prostředí, neznalost jazyka, nejasné vyhlídky ohledně zaměstnání či studia); to vše, aniž by svého manžela měla vůbec šanci důkladněji poznat. Do podání žádosti se setkali osobně pouze dvakrát vždy na dobu cca. 3 týdnů, kdy spolu sice bydleli v domě žalobkyně a jejich rodičů, nešlo však o dobu natolik významnou, že by překračovala svým významem období srovnatelné s „dovolenou“, nešlo tedy o dobu,

kde by si pár mohl prověřit, pokud by s ohledem na svá předchozí manželství skutečně byl spíše opatrný, druhého partnera i v zátěžových situacích a při řešení různých životních situací, a ani to nevyplývalo z jejich tvrzení. Žalobkyně byla přes riziko nejisté budoucnosti jejího čerstvě se rozvíjejícího partnerského vztahu ochotna celý svůj soukromý a rodinný život přemístit do zcela jiné země. Soud je přitom ochoten připustit, že za zcela výjimečných okolností, kdy jsou partneři do sebe bláznivě zamilovaní, jsou ochotni též v tomto stavu přistoupit k bláznivým (rozuměj iracionálním) činům, jako např. k uzavření manželství po velmi krátké známosti. Ve vyjádřeních žalobkyně však nezaznělo ničeho ohledně takového vnímání jejich vztahu s manželem, ať už prostým a lidským prohlášením, že manžela miluje, či jaké by pro ně oba mělo následky jejich odloučení apod.). Obdobná vyjádření přitom absentují i ze strany manžela žalobkyně. Ostatně, ani z prezentace páru na předložených fotografiích nelze pozorovat jakékoliv vroucné prožívání jejich vztahu, naopak, dle názoru soudu, pokud by měly být předložené fotografie účelově připravené pro účely budoucího prokazování jejich manželského vztahu v řízení o žádosti o vízum, nevypadaly by jinak.

48. Soud se nemohl ztotožnit ani se setrvalou námitkou žalobkyně, že ve Vietnamu vedli s manželem v době jeho návštěv společnou domácnost; již takto formulované tvrzení je prakticky nesmysl, a to zejména s ohledem na velmi krátkou dobu návštěv jednotlivě (vždy cca. 3 týdny), ale i v jejich souhrnu (10 týdnů). „Žití ve společné domácnosti“ v sobě zahrnuje mnohem víc než pouhou fyzickou existenci v jednom prostoru. K vedení společné domácnosti obvykle patří také pravidelné podílení se na rutinních domácích povinnostech a na nákladech (finančních, časových apod.) vedení domácnosti, na péči o jednotlivé členy rodiny, trávení kvalitního času ve společném kruhu, společné sdílení jak radostí, tak problémů všech členů rodiny apod. Z prokázaného skutkového stavu však nepochybně vyplývalo, že manžel žalobkyně v době jeho pobytu ve Vietnamu „pouze“ pobýval na návštěvě v domácnosti své nové manželky, žalobkyně; netvořil s ní společnou domácnost, byť dle doložených fotografií je zdokumentován i při mytí nádobí či věšení prádla; neprokázal však, že by se jakkoliv podílel na hrazení jakýchkoliv nákladů na domácnost, v uvedené domácnosti mu nic nepatří, a tento závěr nemohou vyvrátit ani dle soudu účelově připravené fotografie ze společného mytí nádobí či věšení vypraného prádla, neboť neprokazují pravidelnou činnost tohoto manželského páru. Krátkost doby ve spojení se vším dosud uvedeným jen potvrzuje závěr, že manželé nežili ve Vietnamu ve společné domácnosti, pokud bude tento pojem vykládán tak, jak je doopravdy míněn (viz výše).
49. Dále soud upozorňuje i na skutečnost, že žalobkyně o předmětné vízum pro sebe i své dvě nezletilé děti požádala v relativně krátké době poté, co se vdala za občana ČR, i přesto, že v ČR prakticky nemá pro život svůj a své rodiny vytvořeny prakticky žádné životní podmínky, zejména pokud jde o bydlení, práci a školu svých dětí. Dle jejich vyjádření má se svými dětmi a manželem pouze dočasně bydlet v bytě její sestry o velikosti cca. 70 m², o dispozici 3+1, která tam však bydlí se svou vlastní, 4člennou rodinou. Žalobkyně ani nemá v ČR jasnější představu o svém zaměstnání, neumí česky, její manžel při pohovoru uvedl, že budou s manželkou zatím pracovat v nehtovém studiu sestry žalobkyně. Manžel žalobkyně tam už pracuje. Nemají přitom žádný vlastní ani společný majetek, ani úspory, zadluženost manžela žalobkyně nebylo přitom možné ověřit z důvodu omezeného rozsahu kompetencí žalovaného. Lze se tak jen pozastavit nad tím, proč považovala žalobkyně za těchto okolností za tak naléhavé požádat o předmětná víza a podstupovat rizika tak velké životní změny související s přemístěním svého rodinného a soukromého života a života svých nezletilých dětí do ČR, resp. proč nevyčkala do doby, než by tyto základní podmínky pro

život v ČR již měla uspokojivě uspořádané. Soud proto souhlasí se žalovaným, že krátká doba od uzavření manželství do podání žádosti o předmětné vízum je v daném případě silným indikátorem účelovosti uzavření manželství žalobkyně s občanem ČR. Soud se proto nemohl ztotožnit s námitkou žalobkyně, že žalovaný rozhodl pouze na základě svých domněnek.

50. Z tohoto pohledu se soud nemohl ztotožnit ani s námitkami žalobkyně, že správní orgány vůči ní postupovaly zaujatě. Naopak, jasně vymezily skutečnosti, které na základě doporučení a kritérií ohledně odhalování účelových manželství cizinců v tzv. *soft-law* jednoznačně pojmenovaly a dále prověřovaly. Soud nemá zároveň za to, že by žalovaný postupoval vůči žalobkyni zaujatě, veden především snahou jí pobytové oprávnění neudělit, naopak jí umožnil všechny nesrovnalosti v přiměřené lhůtě vysvětlit.

ZÚ Hanoj i žalovaný byly v tomto ohledu odkázány na doklady předložené žalobkyní, za účelem prověřování jejich věrohodnosti a pravosti, což nebylo možné v situaci, kdy požadované dokumenty, konkrétně soukromou on-line komunikaci mezi ní a jejím manželem, doložit odmítla. Takový postup žalobkyně skutečně svědčí spíše pro závěr, že nemůže svá tvrzení relevantně prokázat, a rozhodně nerozptyluje pochybnosti o účelovosti sňatku. Snahu přehodit důkazní břemeno na žalovaného tvrzením, že komunikaci předložit chtěla, jen jí správní orgány neodpověděly, k jakým tématům, soud nemohl akceptovat. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby předložila tu část své on-line komunikace s manželem, kterou sama uznala za vhodnou, tj. která by prokazovala jí tvrzené skutečnosti a současně by jí a jejího manžela zbytečně nevystavovala odhalení citlivějších údajů či části komunikace, které zveřejnit nechtěla. Pokud tak neučinila, žalovaný byl oprávněn přihlídnout i k této skutečnosti, kdy ji v daném případě přičetl k její tíži. Žalobkyni nikdo neupíral právo na utajení své soukromé komunikace, je však jen ztěží představitelné, že by vzájemná komunikace manželů obsahovala pouze citlivý či kompromitující obsah, anebo obsah, z něhož by nešlo usuzovat na kvalitu či vnímání vztahu oběma manžely a na okolnosti jeho vzniku. Proto soud považoval tuto argumentaci za naprosto účelovou, vedenou snahou vytvořit dojem, že nějaká komunikace sice existuje, avšak její zveřejnění by bylo nepřiměřené sledovanému účelu.

51. Žalobkyně dále v replice tvrdila, že v řízení před žalovaným doložila fotografie, které měly prokázat třetí návštěvu manžela žalobkyně ve Vietnamu ve dnech 7. 1. 2025 až 3. 2. 2025. Žalobkyně tyto fotografie předložila prý z opatrnosti i soudu, neboť žalovaný uvedl, že mu předloženy nebyly. K prokázání skutečnosti, že předloženy naopak byly, žalobkyně k replice doložila přípis ze dne 12. 2. 2025, v němž je uvedeno, že v návaznosti na podanou žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, které dne 11. 2. 2025 doplnila, „*nyní dokládá aktuální fotografie o pobytu manžela ve Vietnamu v rámci oslav Nového lunárního roku v roce 2025*“, a také výpis z datové schránky o poslání (a doručení) datové zprávy dne 12. 2. 2025 žalovanému, která obsahovala 2 přílohy fotografií ve formátu *.pdf*.
52. K tomu předně soud uvádí, že přípis žalobkyně ze dne 12. 2. 2025, v němž měla žalovanému předložit uvedené fotografie z období třetí návštěvy žalobce ve Vietnamu, se ve správním spisu skutečně nenachází. Z dokumentů, které soudu předložila společně s replikou přitom vyplývá, že žalovanému uvedené dne 12. 2. 2025 zaslala. Soud nad rámec nezbytně nutných úvah však uvádí, že text tohoto přípisu ve spojení s textem jejího dalšího přípisu ze dne 26. 2. 2025, který se naopak ve správním spisu nachází (viz bod 26. výše), vzbuzuje určitou míru pochybností o jeho věrohodnosti, neboť v posléze uvedeném přípisu je uvedeno, že

v návaznosti na podanou žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, „*které dne 11. 2. 2025 doplnila, nyní k odůvodnění dokládá fotografie z obou dnů svatebních oslav.*“ Z tvrzení žalobkyně však vyplynulo, že svou žádost o nové posouzení důvodů ve skutečnosti doplnila třikrát, tj. 11. 2., 12. 2. a následně 26. 2. 2025, což z formulace pozdějšího přípisu opravdu založeného ve správním spisu nevyplývá.

53. I kdyby však soud od této nesrovnalosti odhlédl a považoval by doložení odeslání fotografií z oslav lunárního roku za pravdivé, nemělo by toto pochybení žalovaného v konečném důsledku vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zaprvé, žalovaný nijak tuto skutečnost nezpochybnil, nebyla tak mezi stranami sporná, pouze uvedl, proč k ní nemohl přihlédnout. Zadruhé, soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že k této návštěvě přihlédnout ani nemohl. Podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců je přezkum na základě žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza omezen na přezkum souladu důvodů neudělení víza s důvody uvedenými v unijních předpisech, resp. v § 20 odst. 5 tohoto předpisu, přičemž důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza. ZÚ Hanoj o těchto fotografiích vědomost ani neměl, neboť žalobkyně je předkládala až po zamítnutí žádosti o vízum (16. 1. 2025). Zatřetí, i kdyby žalovaný třetí návštěvu manžela žalobkyně ve Vietnamu ve svém rozhodnutí zohlednil, nemohlo by jít o skutečnost, která by mohla jakkoliv zvrátit závěry o tom, že žalobkyně se se svým manželem zná jen krátce, nevedou spolu společnou domácnost a jejich sňatek je pouze účelový. Od prvního osobního setkání žalobkyně s jejím manželem dne 7. 5. 2024 do dne vydání napadeného rozhodnutí 8. 4. 2025 (a velmi pravděpodobně i do vydání tohoto rozsudku, jelikož žádná další nová tvrzení v tomto smyslu žalobkyně neuvedla), tj. v období bezmála jednoho roku, spolu strávili dohromady maximálně cca. 10 týdnů. Takovou dobu rozhodně nelze považovat za dostatečnou pro závěry, kterých se dožaduje žalobkyně. Žalobkyně přitom neuvedla, co dalšího by měly fotografie ze třetí návštěvy manžela žalobkyně ve Vietnamu prokazovat.
54. Pokud žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v souvislosti se závěry žalovaného ohledně jejich plánů do budoucna a rodinných plánů, k tomu je nutno poukázat na konstantní judikaturu NSS, podle které platí, že „[z] *odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši*“ (viz rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, čj. 9 As 66/2009-46). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
55. Přitom je nutné si též uvědomit, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást nároky obsažené v § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, což plyne zejména z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž vylučuje aplikaci druhé a třetí části správního řádu na v něm uvedená řízení. Nicméně, „*povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladeny v souvislosti s povinností respektu k ústavou zaručeným právům a zákazem diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti*“, neboť toto sdělení

„může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci [...] musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza [...]“ (rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 5 Ans 5/2011-221). Uvedené závěry lze analogicky vztáhnout i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2013, čj. 9 As 92/2013-41).

56. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 11 ve čtvrtém odstavci ze zdola srozumitelně a přezkoumatelným způsobem poukázal na skutečnost, že manželé během pohovorů neuvedli žádné konkrétní plány do budoucna, a to ani rodinný, ani pracovní (k tomu viz též str. 10 třetí odstavce ze zdola). Pokud uvedli, že do budoucna chtějí mít děti, k ničemu je toto tvrzení nezavazuje, a soud se ztotožňuje s konstatováním žalovaného, že jde o čistě deklaratorní a zcela obecné prohlášení. Současně se soud ztotožnil i s tvrzením žalobkyně, že jde pouze o jednu z možností, jak se může situace do budoucna vyvinout, nebo s tvrzením, že všechny plány do budoucna jsou pouze deklaratorní k ničemu nezavazují. Důležité však je, že z tvrzení obou manželů nevyplývaly žádné relevantnější závěry o jejich rodinném životě, které by uvedené základní tvrzení více rozvíjely nebo by z nich bylo zřejmé, jak by oba partneři nesli, pokud by se jejich uskutečnění nepodařilo. Viděno tímto pohledem tak soud nemůže tento závěr žalovaného hodnotit jako správný, neboť nic víc z tvrzení žalobkyně a jejího manžela nebylo v tomto ohledu možné dovodit.
57. Ke zbylým námitkám soud s odkazem na bod 36. výše uvádí, že pro závěry žalovaného nebylo klíčové, kdo a za jakých okolností inicioval sňatek, jestli byly motivace manžela žalobkyně ekonomické, či jiné, kdy se mohla žalobkyně dozvědět a z jakých důvodů o manžellových finančních příjmech apod., ale právě výše uvedený komplex skutečností, které žalovaný posoudil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti na základě již zjevných počátečních pochybností o standardním navázání a průběhu vztahu, které se ovšem bližším prověřováním pouze zvětšovaly, nikoliv rozptylovaly, jak se snaží žalobkyně v žalobě svými protiargumenty tvrdit. Soud proto neshledal tyto námitky jakkoliv způsobilé závěry žalovaného zpochybnit, či dokonce vyvrátit.

VII. Závěr a náklady řízení

58. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, proto jí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 28. listopadu 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně